

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski Sud u Rijeci — Chorwacja) — Anica Milivojević/Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

(Sprawa C-630/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 56 i 63 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Swobodny przepływ kapitału — Przepisy krajowe przewidujące nieważność umów kredytu z elementem zagranicznym zawartych z kredytodawcą bez odpowiedniego zezwolenia — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 17 ust. 1 — Umowa kredytu zawarta przez osobę fizyczną w celu świadczenia turystycznych usług noclegowych — Pojęcie „konsumenta” — Artykuł 24 pkt 1 — Wyłączne uprawnienia w dziedzinie praw rzeczowych na nieruchomościach — Powództwo o stwierdzenie nieważności umowy kredytu i o wykreślenie wpisu zabezpieczenia rzeczowego w księdze wieczystej)

(2019/C 131/13)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Općinski Sud u Rijeci

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anica Milivojević

Strona pozwana: Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

Sentencja

- 1) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pociąga za sobą w szczególności taki skutek, że umowy kredytu i czynności prawne oparte na tego rodzaju umowach zawartych na terytorium tego państwa członkowskiego między dłużnikiem a kredytodawcą z siedzibą w innym państwie członkowskim, który nie posiada zezwolenia wydanego przez właściwy organ pierwszego państwa członkowskiego do prowadzenia swojej działalności na terytorium tego państwa, są nieważne z chwilą ich zawarcia, nawet jeśli zostały one zawarte przed wejściem w życie tego uregulowania.
- 2) Artykuł 4 ust. 1 i art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak to będące przedmiotem postępowania głównego, które w ramach sporów dotyczących umów kredytu z elementem zagranicznym, wchodząc w zakres zastosowania tego rozporządzenia, pozwala dłużnikowi wystąpić z powództwem przeciwko kredytodawcy, który nie posiada zezwolenia wydanego przez właściwe organy państwa członkowskiego w celu prowadzenia swojej działalności na terytorium tego państwa albo przed sądami państwa, na którego terytorium ten ostatni ma swoją siedzibę, albo przed sądami miejsca, gdzie dłużnik ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, i zastrzega właściwość do rozpoznania powództwa wytoczonego przez owego kredytodawcę przeciwko swojemu dłużnikowi wyłącznie dla sądów państwa, na którego terytorium dłużnik ten ma miejsce zamieszkania, niezależnie od tego, czy jest konsumentem czy podmiotem gospodarczym.

- 3) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że dłużnika, który zawarł umowę kredytu w celu przeprowadzenia prac remontowych na nieruchomości, która jest jego miejscem zamieszkania, w szczególności mając zamiar świadczyć tam turystyczne usługi noclegowe, nie można uznać za „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu, chyba że zważywszy na kontekst operacji w ujęciu ogólnym, dla której umowa ta została zawarta, wykazuje ona związek z tą działalnością zawodową do tego stopnia, iż jest oczywiste, że umowa ta realizuje zasadniczo cele prywatne, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.
- 4) Artykuł 24 pkt 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że powództwo „w sprawach, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach” w rozumieniu tego przepisu stanowi powództwo mające na celu wykreślenie z księgi wieczystej hipoteki obciążającej nieruchomość, natomiast nie wchodzi w zakres tego pojęcia powództwo o stwierdzenie nieważności umowy kredytu i aktu notarialnego dotyczącego ustanowienia hipoteki dla zabezpieczenia wiarytelności powstałej z tej umowy.

(¹) Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — CCC — Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa/Comune di Tarvisio

(Sprawa C-710/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 48 ust. 3 — Ocena i weryfikacja zdolności technicznej wykonawców — Przepis krajowy, którego nie można uznać za transpozycję dyrektywy 2004/18 — Brak bezpośredniego i bezwarunkowego odesłania do prawa Unii — Brak wniosku opartego na istnieniu niewątpliwego znaczenia transgranicznego — Niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(2019/C 131/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CCC — Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa

Strona pozwana: Comune di Tarvisio

Przy udziale: Incos Srl, RTI — Idrotermica F.lli Soldera, Gabriele Indovina

Sentencja

Wniosek o wydanie precyzacji w trybie prejudycjalnym wniesiony przez Consiglio di Stato (radę stanu, Włochy) postanowieniem z dnia 28 września 2017 r. jest niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 112 z 26.3.2018.